

Шопен

Богдан Рубчак

1. Прелюдія весіннього вечора

Ти — уважно сірий та чорний
чарівник над руками дам.
Віє спальнями пах помад,
а за вікнами міт вечірній,
геометрія променад.

Маестро! Просять заграти!
Хай лоскоче нерви ніжніш,
не до сліз, звуколезий ніж.
Вони люблять звірів за ґратами,
тож залиш свій біль на пізніш.

Скінчиш. Прийде до тебе мрійно
ще одна, що ти переміг:
"Де твій рід? Ти з яких доріг?
Гра твоя із горінь, безмірно,
що з них ангел, вогонь і гріх".

У саду, мовчанням броснатім,
плинь, лети, — і забудь на мить
сплетом тіл, легким злетом злить,
що, ув'язнене звуків снастями,
так лиш людське серце болить.

2. Етюд дощового ранку

Ранку тонкого напнутий шовк
вітер прошиб.
Босий дощ бруком пішов,
наче жебрак, стукав об шиби.

Губи в тебе білені крейдою,
скронями — крові хворої гул.
Посохом кашлю в браму грудей
пóсол загупав глухо.

В заль базальтах потворний зруб
цвітом очей м'ясожерним
ввечері знову тобі з-під рук
рватиме нерви жертви.

Термосить вітер вікном. Клин
грому. Зашарпав кашель.
Тепер — треба. Трухлявий клявіш —
кістка, що раптом окрилена.

В грудях більша, як та, тривога:
твориш — хвилинний Бог —
над гулом, вломом, над глумом ворога
трелів дрібну перемогу.